

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)

z dne 30. novembra 2005*

V zadevi T-250/02,

Autosalone Ispra Snc, s sedežem v Ispri (Italija), ki ga zastopa B. Casu, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski skupnosti za atomsko energijo, ki jo zastopa Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopa E. de March, zastopnik, ob sodelovanju z A. Dal Ferro, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

zaradi predloga, da se ugotovi nepogodbena odgovornost Evropske skupnosti za atomsko energijo, v smislu člena 188, drugi odstavek, AE, za nastalo škodo zaradi razlitja zbiralnika odpadne vode in, posledično, da se Skupnost obsodi na povrnitev navedene škode,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, A. W. H. Meij, sodnik, in I. Pelikánová, sodnica,

sodni tajnik: J. Palacio González, glavni administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 26. oktobra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

¹ V členu 151 AE je določeno:

„Sodišče je pristojno v sporih glede nadomestila škode, ki ga predvideva drugi odstavek člena 188 [AE].“

2 V členu 188, drugi odstavek, AE je določeno:

„V primeru nepogodbene odgovornosti pa Skupnost v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravnim ureditvam držav članic, nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti.“

3 Člen 1 sporazuma med Italijansko republiko in Komisijo Evropske skupnosti za atomsko energijo o ustanovitvi skupnega raziskovalnega središča za atomske raziskave splošne pristojnosti (v nadaljevanju: Središče), sklenjenega v Rimu 22. julija 1959 (v nadaljevanju: sporazum SRS), ki je začel veljati v Italiji z zakonom št. 906 z dne 1. avgusta 1960 (GURI št. 212 z dne 31. avgusta 1960, str. 3330), se glasi:

„Italijanska vlada daje Evropski skupnosti za atomsko energijo na razpolago središče za atomske študije v Ispri, skupaj z zemljiščem, približno 160 hektarov, na katerem je zgrajeno, za devetindevetdeset let od začetka veljave tega sporazuma naprej proti plačilu simbolične letne najemnine 1 (ene) obračunske enote evropskega monetarnega sporazuma (EMS).“

4 V členu 1 priloge F k sporazumu SRS je določeno:

„1. Za Središče veljajo nedotakljivost, brez dovoljenja Sodišča Evropskih skupnosti se ga ne sme preiskovati, zaseči, zapleniti ali razlastiti, uživa tudi imuniteto proti vsem upravnim in sodnim prisilnim ukrepom [...]“

5 V členu 3 priloge F k sporazumu SRS je določeno:

„1. Pristojne italijanske oblasti se na zahtevo Komisije poslužujejo svoje pristojnosti, da zagotovijo Središču vse potrebne javne storitve. V primeru prekinitve katere koli prej navedenih storitev, italijanske oblasti opravijo vse, kar je mogoče, da zadostijo potrebam Središča, z namenom da se izogonej povzročitvi škode za njegovo delovanje.

2. Ko italijanske oblasti ali organizacije pod njihovim nadzorom opravijo storitve, je Središče deležno ugodnosti posebnih tarif [...] V primeru, ko omenjene storitve opravijo zasebne družbe ali organizacije, italijanske oblasti priskrbijo svoje dobre usluge, zato da so pogoji, pod katerimi so ponujene te storitve, najbolj ugodni.

3. Komisija sprejme vse koristne ukrepe, da lahko kvalificirani predstavniki zadevnih javnih storitev, ki jih je določila Komisija, pregledujejo, popravljajo in in vzdržujejo pripadajoče objekte v notranjosti Središča.“

6 V prvem odstavku člena 16 priloge F k sporazumu SRS je določeno zlasti:

„Vlada lahko zahteva [...], da se jo obvesti o ukrepih, sprejetih v Središču glede varnosti in varovanja javnega zdravja pri preprečevanju požarov in nevarnosti, ki izvirajo iz ionizirajočih sevanj.“

- 7 V členu 9(3) Sklepa Komisije 96/282/Euratom z dne 10. aprila 1996 o reorganizaciji Skupnega raziskovalnega središča (UL L 107, str. 12) je določeno:

„Generalni direktor [Središča] v imenu Komisije sprejme vse potrebne ukrepe za zagotavljanje varnosti osebja in objektov, za katere odgovarja.“

Dejansko stanje

- 8 Iz spisa izhaja, da se nepremičnina, ki je v lasti tožeče stranke nahaja na območju občine Ispra in da se na meji tega zemljišča nahaja zbiralnik odpadne vode, ki je na tem območju sestavljen iz dveh kanalizacijskih cevi, s premerom 80 cm, zakopanih v tla pod javno cesto (v nadaljevanju: prvi del zbiralnika).
- 9 Prvi del zbiralnika poteka ob meji nepremičnine tožeče stranke, nato pa se nadaljuje na nepremičnini, ki je v lasti Ferrovie dello Stato (italijanske državne železnice). Ta del zbiralnika (v nadaljevanju: drugi del zbiralnika) je sestavljen iz obokanega podzemnega prehoda, v kateri se izliva voda iz prvega dela zbiralnika, tako kot to izhaja iz grafične predstavitev prečnega prereza zbiralnika (v nadaljevanju: grafična predstavitev), ki jo je tožeča stranka predložila v prilogi k tožbi, in Komisija ni oporekala temu, da shematično prikazuje resničnost. Iz grafične predstavitev tudi izhaja, da je ta drugi del ločen od javne ceste, pod katero se nahaja, samo z rešetko.
- 10 Iz grafične predstavitev tudi izhaja, da se po drugem delu zbiralnik nadaljuje po zemljišču, ki je bilo dano na razpolago Skupnosti na podlagi člena 1 sporazuma SRS (v nadaljevanju: tretji del zbiralnika), in da je na tem zemljišču sestavljen iz kanalizacijskih cevi, s premerom 100 cm.

- 11 Grafična predstavitev kaže tudi, da se zemljišče, dano na razpolago Središču, rahlo nagiba k zemljišču, ki je v lasti Ferrovie dello Stato, na katerem se nahaja drugi del zbiralnika. To izhaja tudi iz oštevilčenih kot na zemljevidu, ki sta ga predložili Komisija in tožeča stranka v prilogi k vlogam.
- 12 Na obravnavi je izvedenec Komisije v bistvu navedel, da relief zemljišča ne vpliva na splošno nagnjenost zbiralnika, dokler je ta zakopan pod zemljo. Navedel je tudi, da voda iz zbiralnika odteka iz prvega dela v drugi in iz drugega dela v tretji. Tožeča stranka je potrdila to trditev s tem, ko je na obravnavi izrecno poudarila, da po njenem mnenju tretji del zbiralnika ni sposoben sprejeti vse vode iz drugega dela zbiralnika. Med strankama torej ni sporno, da je prvi del višje od drugega in drugi del višje od tretjega.
- 13 Med strankama tudi ni sporno, da je vse do leta 1990, ko je tehnična služba Središča izvedla dela na tretjem delu zbiralnika, ta del bil postavljen višje od cevi z odprto streho (v nadaljevanju: prvi segment tretjega dela zbiralnika) in nižje od zaprte cevi, s premerom 100 cm (v nadaljevanju: drugi segment tretjega dela zbiralnika). Med deli, opravljenimi v letu 1990, je bila cev z odprto streho prvega segmenta tretjega dela nadomeščena z zaprto kanalizacijsko cevjo, s premerom 100 cm. Posledično je od teh del naprej tretji del zbiralnika sestavljen v celoti iz zaprte kanalizacijske cevi, s premerom 100 cm.
- 14 Zadevni zbiralnik zbira del odpadnih voda, ki pritečejo iz kanalizacije mesta Ispra in z zemljišča, na katerem se nahaja Središče.

- 15 Meseca junija 1992 je mesto Ispra prizadela huda nevihta, ki je povzročila številne poplave, med drugim tudi poplavo na nepremičnini tožeče stranke.
- 16 Leta 1992 je občina Ispra spremenila omrežje odtoka na svojem ozemlju. Tako iz pisma župana Ispre z dne 7. oktobra 1992, naslovljenega na službo za infrastrukturo Središča, izhaja, da se je občinska uprava Ispre odločila, da se bo del voda z občinskega območja stekal v zadevni zbiralnik. Da bi izvedli dela na zemljišču, na katerem je zgrajeno Središče, je občina Ispra naročila omenjeni službi, naj da občini na razpolago bager in voznika. V istem pismu je župan Ispre natančneje navedel, da je bil ta poseg neodvisna pobuda občinske uprave, ki zanjo prevzema celotno odgovornost.
- 17 3. maja 2002 je občino Ispra prizadela huda nevihta z močnimi nalivi in zgradba tožeče stranke je bila zaradi razlitja zbiralnika za vodo poplavljenjena. Istega dne so se karabinierji s postaje v Angeri, več uradnikov iz tehničnih služb občine Ispra in več uradnikov iz Središča, med njimi tudi njegov direktor, zbrali na tem kraju, da bi se prepričali o dosegu in obsegu poplave ter vidni škodi, ki jo je ta povzročila.
- 18 S pismom z dne 19. maja 2002 je tožeča stranka povabila občinsko upravo Ispre, Ferrovie dello Stato in Komisijo, naj opravijo ogled na tem kraju in/ali izvedensko poročilo, s katerim bi na prijateljski način ugotovili vzroke poplave s 3. maja 2002 in odgovornosti zanjo. V odgovor na to pismo je svet Komisije na svet tožeče stranke naslovil pismo z dne 17. junija 2002, s katerim jo je obvestil, da Komisija zanika odgovornost Skupnosti in da odklanja vsakršno preveritev na zemljišču Središča.

Postopek in predlogi strank

- 19 Z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 20. avgusta 2002, je tožeča stranka vložila to tožbo.
- 20 Sodišče prve stopnje (drugi senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca sklenilo začeti ustni postopek in je v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 Poslovnika Sodišča prve stopnje, strankama pisno postavilo vprašanja in ju povabilo, naj nanje odgovorita pred obravnavo. Stranki sta nanje odgovorili v predpisanem roku.
- 21 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovore na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 26. oktobra 2004.
- 22 Na obravnavi je Sodišče prve stopnje povabilo Komisijo, naj predloži vse dokumente, s pomočjo katerih bi lahko ugotovili identiteto subjekta, po naročilu katerega so tehnične službe Središča izvedle dela na prvem segmentu tretjega dela v letu 1990. Komisija je predložila določene dokumente v predpisanih rokih. Sodišče prve stopnje je pozvalo tožečo stranko, naj poda svoje morebitne pripombe na dokumente, ki jih je predložila Komisija, in tožeča stranka je to storila v predpisanih rokih.
- 23 Ustni postopek se je zaključil 19. aprila 2005.

24 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- ugotovi izključno in/ali skupno in/ali solidarno nepogodbeno odgovornost Evropske skupnosti za atomsko energijo;
- naloži tej Skupnosti, naj povrne nastalo in bodočo škodo v znesku, ki se ga določi v teku sodnega postopka in bo v vsakem primeru pravičen;
- odredi naslednje pripravljalne ukrepe:
 - pridobitev informacij pri direktorju in zastopnikih Središča ter eventualno pri italijanskih oblasteh, ki so posredovale na kraju samem;
 - dokaz s pričevanjem, z izrecnim pridržkom, da se imena prič navedejo naknadno;
 - ogled na kraju in/ali izvedensko poročilo ter pripravljalne ukrepe, za katere se bo štelo, da so potrebni, da se ugotovi resničnost trditev tožeče stranke, vključno z vso nastalo in bodočo škodo na premoženju ali drugje, ki je nastala kot posledica spornih dejstev;
- naloži toženi stranki plačilo stroškov.

25 Komisija predlaga Sodišču prve stopnje, naj:

- zavrne predloge tožeče stranke glede pripravljanih ukrepov;
- tožbo zavrže kot nedopustno oziroma jo zavrne kot neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

26 V odgovor na vprašanje Sodišča prve stopnje je tožeča stranka na obravnavi navedla, da v prvem predlogu v bistvu Sodišču prve stopnje predlaga, naj ugotovi nepogodbeno odgovornost same Skupnosti.

Dopustnost

Trditve strank

27 Ne da bi podala ugovor nedopustnosti z ločenim aktom, Komisija izpodbija dopustnost te tožbe zaradi neizpolnjevanja zahtev iz člena 44(1) Poslovnika, po katerih mora pritožba vsebovati zlasti predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov.

- 28 Po mnenju Komisije iz sodne prakse izhaja, da morajo biti podatki, vsebovani v tožbi, dovolj jasni in natančni, da lahko tožena stranka pripravi svojo obrambo in da lahko Sodišče prve stopnje odloči o tožbi, glede na okoliščine primera tudi brez dodatnih informacij. Sodna praksa natančno navaja tudi, da je dopustnost pritožbe odvisna od pogoja, da bistveni elementi dejanskega in pravnega stanja, na katerih ta temelji, izhajajo, vsaj na kratko, vendar pa skladno in razumljivo iz besedila tožbe (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 21. novembra 1996 v zadevi *Syndicat des producteurs de viande bovine in drugi proti Komisiji*, T-53/96, Recueil, str. II-1579, točka 21 in navedena sodna praksa). Da bi zadostila tem zahtevam, bi morala tožba, s katero se zahteva povrnitev škode, ki naj bi jo povzročila institucija Skupnosti, vsebovati elemente, s katerimi bi identificirali ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge zaradi katerih meni, da med ravnanjem in zatrjevano škodo obstaja vzročna zveza, ter vrsto in obseg te škode (glej zlasti sodbo Sodišča prve stopnje z dne 8. junija 2000 v združenih zadevah *Camar in Tico proti Komisiji in Svetu*, T-79/96, T-260/97 in T-117/98, Recueil, str. II-2193, točka 181 in navedena sodna praksa).
- 29 V tem primeru pisanje tožeče stranke ni popolnoma določeno in jasno. Glede tega Komisija trdi, da iz pisanja tožeče stranke ni mogoče razbrati delovanja, ki se očita Središču. Ta nedoločenoost in vrzeli Komisiji ne dovoljujejo, da bi polno pripravila obrambo, Sodišču prve stopnje pa ne omogočajo, da bi presodilo o dejstvih zadeve.
- 30 Poleg tega Komisija v bistvu zatrjuje, da pisanja tožeče stranke ne vsebujejo nobenega dokaza o resničnosti zatrjevane škode niti začasne ocene te.
- 31 Končno se tožeča stranka omejuje na to, da v splošnem povezuje poplavo svoje zgradbe z razlitjem zadevnega zbiralnika, ne da bi kakorkoli razložila, kako je dogodek potekal, in tudi ni predložila podatkov o razlogih, zaradi katerih je po njenem mnenju izvor razlitja ravno v tretjem delu zbiralnika.

- 32 Dodaja, da pripravljalni ukrepi, ki jih predlaga tožeča stranka, ne morejo popraviti nedoločnosti njenih pisanj.
- 33 Tožeča stranka v bistvu trdi, da sta bila predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov primerno navedena v njenih pisanjih in da tožba posledično izpolnjuje pogoje, navedene v členu 44(1)(c) Poslovnika. Dodaja, da ni bila dolžna priskrbeti tehničnih obrazložitev o dogodku, katerega žrtev je bila. Sicer pa v glavnem poudarja, da bodo pripravljalni ukrepi, ki jih predlaga Sodišču prve stopnje, omogočili ugotovitev resničnost njenih trditev.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 34 Na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika mora vsaka tožba vsebovati navedbo predmeta spora in kratek povzetek tožbenih razlogov.
- 35 Ta zahteva je bila natančno opredeljena v sodni praksi, na katero se sklicuje Komisija v zgoraj navedeni točki 28.
- 36 V tem primeru iz tožbe z zadostno mero jasnosti izhaja, da tožeča stranka v glavnem očita Komisiji, da ji je odklonila dostop do tretjega dela zbiralnika, da bi ugotovila, v kakšnem stanju in zakaj je prišlo do razlitja, ter da je opustila vzdrževanje in dela na tretjem delu zbiralnika, da bi tako preprečila oziroma se izognila razlitjem.

- 37 Vsekakor je treba, prvič, v zvezi z odklonitvijo dostopa do tretjega dela zbiralnika, glede na to, da ni nobenih trditev o škodi in nobenega odškodninskega zahtevka, povezanega s to odklonitvijo, očitek o tej odklonitvi šteti za predlog za pripravljalni ukrep oglada. Torej bo treba to trditev preizkusti v okviru obravnavanja predlaganih pripravljalnih ukrepov.
- 38 Drugič, glede zatrjevané opustitve vzdrževanja in del na tretjem delu zbiralnika tožeča stranka v vlogi navaja, da so vzrok za poplavo njene nepremičnine, in zahteva povračilo škode, ki je nastala na različnih delih njene zgradbe in stvarih, ki jih na kratko navaja v tožbi. Treba je torej ugotoviti, da ko gre za elemente škode, ki naj bi po trditvah nastali zaradi opustitve vzdrževanja in del na tretjem delu zbiralnika, tožba izpolnjuje pogoje iz člena 44(1)(c) Poslovnika.
- 39 Treba je tudi poudariti, da tožeča stranka zahteva tudi povračilo bodoče premoženjske škode ter utrpljene in bodoče nepremoženjske škode, ne da bi pri tem predložila kakršenkoli element, ki bi omogočil ocenitev njene vrste in obsega. Ti elementi škode ne izpolnjujejo zahtev iz člena 44(1)(c) Poslovnika, kot jih razlaga sodna praksa, na katero je opozorjeno v zgoraj navedeni točki 28.
- 40 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je tožba dopustna, kolikor se z njo zahteva povrnitev zatrjevané škode na različnem premoženju, ki je na kratko navedeno v tožbi, zaradi zatrjevané opustitve vzdrževanja in del na tretjem delu zbiralnika.

Temelj

Uvodne ugotovitve

- 41 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba spomniti, da sta nastanek nepogodbene odgovornost Skupnosti v smislu člena 188, drugi odstavek, AE in uveljavitev pravice do nadomestila odvisna od podanosti celote pogojev v zvezi z nezakonitostjo očitane ravnanja institucije Skupnosti, resničnostjo škode in obstojem vzročne zveze med ravnanjem in zatrjevano škodo (glej zlasti sodbo z dne 27. marca 1990 v zadevi Grifoni proti Evropski skupnosti za atomsko energijo, C-308/87, Recueil, str. I-1203, točka 6 in navedena sodna praksa).
- 42 Glede tega so lahko samo akti ali ravnanja, ki jih je mogoče pripisati instituciji ali organu Skupnosti, podlaga za odgovornost Skupnosti (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 10. julija 1985 v zadevi CMC in drugi proti Komisiji, 118/83, Recueil, str. 2325, točka 31, in z dne 23. marca 2004 v zadevi Varuh človekovih pravic proti Lamberts, C-234/02 P, Recueil, str. I-2803, točka 59).
- 43 Tožbo je treba v celoti zavrnilo, če eden od teh pogojev ni izpolnjen, pri čemer ni treba obravnavati drugih pogojev (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 20. februarja 2002 v zadevi Förde-Reederei proti Svetu in Komisiji, T-170/00, Recueil, str. II-515, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 44 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preizkusiti trditve strank o tem, ali je podana odgovornost Komisije.

Trditve strank

- 45 Tožeča stranka Komisiji in/ali Središču očita, da sta opustila vzdrževanje in/ali dela, ki so bila potrebna na tretjem delu zbiralnika, da bi preprečila ali se izognila ponavljajočim se razlitjem zadevnega zbiralnika, kljub njegovi očitni nevarnosti zaradi premajhne hidravlične zmogljivosti, za katero je Komisija vedela že od razlitja zbiralnika leta 1992. Vzrok za nastalo škodo je premajhna zmogljivost tretjega dela zbiralnika, ki ne more sprejeti vse vode iz drugega dela (glej zgoraj navedeno točko 12).
- 46 Da se to dejanje lahko pripiše Komisiji in/ali Središču, je razvidno iz več dejavnikov.
- 47 Prvič, tretji del zbiralnika, ki je na zemljišču, kjer je postavljeno Središče, mu je dan v izključno uporabo in ni dostopen tretjim, ker je na podlagi člena 1 priloge F k sporazumu SRS to zemljišče nedotakljivo in se ga ne sme preiskovati, zaseči ter ne more biti predmet upravnih in sodnih prisilnih ukrepov.
- 48 Sicer pa je splošno znano, da je bilo za vzdrževanje nepeljav in popravilo poškodb na delu zbiralnika, ki se nahaja na zemljišču Središča, vedno pristojno Središče s posredovanjem svojih uradnikov in tehnikov, naloga Komisije pa je, da dokaže nasprotno.
- 49 Končno, tožeča stranka navaja izjavo odgovorne osebe iz Ufficio tecnico comunale (občinska tehnična služba, v nadaljevanju: UTC Ispra) z dne 16. marca 1999, po kateri občinska uprava ni odgovorna za vzdrževanje in upravljanje tretjega dela zbiralnika, ker se nahaja na zemljišču Središča.

- 50 Prvič, očitano ravnanje ni zakonito, ker krši obveznosti, določene v členu 9(3) Sklepa Komisije 96/282, po katerem generalni direktor Središča v imenu Komisije sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev varnost ljudi in objektov, za katere je odgovoren. Ne glede na to, kar zatrjuje Komisija, se ta določba uporabi v tem primeru, kajti objekti za odtok odpadne vode iz Središča se priključijo strukturam, postavljenim v njeno izključno varstvo, in posledično spadajo v okvir izvrševanja njene institucionalne vloge in njenih dejavnosti. Še več, Skupnost je že prevzela odgovornost zaradi kršitve obveznosti, za katere je pristojna na podlagi člena 10 (3) Sklepa Komisije z dne 13. januarja 1971 (71/57/Euratom) o reorganizaciji Središča (UL L 16, str. 14), katerega vsebina je podobna tisti iz člena 9(3) Sklepa Komisije 96/282 (sodba Sodišča z dne 3. februarja 1994 v zadevi Grifoni proti ESAE, C-308/87, Recueil, str. I-341).
- 51 Drugič, nezakonitost zadevnega ravnanja izhaja iz dejstva, da je ta v nasprotju s sporazumom SRS, ki je namenjen zlasti ohranitvi in varovanju javne varnosti ljudi, ki živijo v bližini objektov Središča.
- 52 Tretjič, nezakonitost očitane ravnanja izhaja iz členov 2043 in 2051 italijanskega civilnega zakonika, ki ga je treba uporabiti v tem primeru, saj člen 188, drugi odstavek, AE, čeprav napotuje na splošna pravna načela, ki so skupna državam članicam, ne izključuje možnosti, da se uveljavlja kršitev posebnih pravil italijanskega prava (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Tesaura k zgoraj v točki 41 navedeni sodbi Grifoni proti ESAE, Recueil, str. I-1212, točka 17).
- 53 Tako po eni strani člen 2043 italijanskega civilnega zakonika uzakonja načelo *neminem laedere*, ki je skupno pravom držav članic in ga je treba uporabiti v tem primeru, ker je Komisija in/ali Središče kršila splošno načelo pazljivosti in skrbnosti.

- 54 Po drugi strani je Skupnost odgovorna za očitano ravnanje na podlagi člena 2051 italijanskega civilnega zakonika, v katerem je določena preprosta domneva o krivdi osebe, ki je zadolžena za nadzor nad neko stvarjo. V tem primeru je bilo Središče zadolženo za nadzor nad tretjim delom zbiralnika, da je lahko z njim tudi izključno razpolagalo kot s pritiklino zemljišča, katerega lastnik je in v okviru katerega uživa imuniteto.
- 55 Tožeča stranka dodaja, da sodna praksa Corte suprema di cassazione (italijansko vrhovno kasacijsko sodišče) navaja, da se člen 2051 italijanskega civilnega zakonika uporablja za javno upravo za državno ali javno premoženje, ki ni podvrženo splošni in neposredni uporabi skupnosti – kot je to pri zbiralniku za odpadno vodo –, ki zaradi svoje omejene površine dopuščajo nadzor in ustrezno kontrolo s strani upravnika.
- 56 Komisija zatrjuje, prvič, da Središče ne izvršuje niti najmanjšega nadzora na tretjem delu zbiralnika in da posledično odgovornosti za opustitev vzdrževanja ali del na tem tretjem delu ne more pripisati Komisiji ali Središču.
- 57 Glede tega poudarja, da je v členu 3 priloge F k sporazumu SRS določeno, da italijanske oblasti na prošnjo Komisije uporabljajo svoja pooblastila, da zagotovijo Središču vse potrebne javne storitve. V tem členu je določeno nadalje, da Komisija sprejme vse koristne ukrepe, da lahko kvalificirani zastopniki za zadevne javne storitve, ki jih sama potrdi, nadzorujejo, popravljajo in vzdržujejo objekte, ki so povezani s storitvami, v notranjosti Središča. Iz tega člena bi se lahko sklepalo, da se „ekstrateritorialnost zemljišča, [na katerem je] Središče, ne upošteva“, zato da lahko odobreni tehniki opravijo vzdrževalna dela in popravilo objektov, ki zagotavljajo javne storitve.

- 58 Po mnenju Komisije te določbe iz sporazuma SRS ne bi bile niti „prekoračene“ niti razveljavljene ali spremenjene z izjavo odgovornega pri UTC Ispri, ki zatrjuje, da občinska uprava ni odgovorna niti za vzdrževanje niti za upravljanje zbiralnika, ki se nahaja na zemljišču, na katerem je Središče. Prvič, ta izjava presega pooblastila odgovornega pri UTC Ispri, ki ni pooblaščen, da ugotavlja civilno odgovornost občinske uprave, katere del je. Polega tega bi bila v očitnem nasprotju z vsebino pisma z dne 7. oktobra 1992, omenjenega v zgoraj navedeni točki 16, v katerem je navedeno, da je občinsko posredovanje bila samostojna pobuda občinske uprave, ki tudi prevzema vso odgovornost zanjo. Končno, izjava odgovornega pri UTC Ispri ne utemeljuje odgovornosti Središča za vzdrževanje zbiralnika.
- 59 Zadevne določbe sporazuma SRS ne morejo biti več postavljene pod vprašaj zaradi dejstva, da je Središče včasih presodilo, da je koristno, da samo izvede določena dela na objektih, ker so bila ta dela vedno izvršena na zahtevo lokalne uprave. Natančneje, glede del iz leta 1990 na delu zbiralnika, ki je na zemljišču Središča, so bila ta izvršena na podlagi prošnje Ferrovie dello Stato in občinske uprave.
- 60 Drugič, glede zatrjevane nezakonnosti opustitve vzdrževanja in del na tretjem delu Komisija poudarja, da se ta tožba omejuje na to, da to opustitev le očita, pri čemer pa ne navaja, niti kakšna bi morala biti ta dela in vzdrževanje, za katera tožeča stranka trdi, da so bila opuščena, niti kakšna bi lahko bila narava nezakonitega ravnanja Skupnosti.
- 61 Dodaja, da nobena od določb, na katere se sklicuje tožeča stranka, ni bila kršena.

- 62 Na začetku zatrjuje, da mora biti, v nasprotju z razlago člena 9 odločbe 96/282, ki jo je predlagala tožeča stranka, obveznost direktorja Središča – da sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev varnosti oseb in objektov, za katere je odgovoren in jih določa ta člen – omejena na dejavnosti, ki so značilne za Središče in zaradi katerih Skupnost prispeva za uresničevanje raziskovalnih programov Skupnosti. Upravljanje in vzdrževanje zbiralnikov odpadne vode, ki so na zemljišču Središča, ne sodita v krog teh dejavnosti. Ugovarja temu, da bi iz zgoraj v točkah 41 in 50 navedene sodbe Grifoni proti ESAE izhajalo, da je bila odgovornost ESAE potrjena iz naslova člena 10 Sklepa Komisije 71/57, enakega členu 9 iz Sklepa Komisije 96/282.
- 63 Komisija nadalje trdi, da se, čeprav ji je s členom 16 iz priloge F k sporazumu SRS naložena dolžnost, da sprejme posebne ukrepe glede varnosti in varovanja javnega zdravja, ta določba, brana ob upoštevanju preambule in ostalih določb sporazuma SRS, nanaša posebej na nevarnosti požarov in nevarnosti ionizirajočih sevanj, za kar pa ne gre v tem primeru.
- 64 Poleg tega meni da, ker nobena institucija in noben organ Skupnosti nista dolžna nadzorovati zbiralnikov odpadnih vod, je lahko odgovornost Skupnosti podana le, ker so njene institucije ali organi kršili najbolj osnovna pravila običajne pazljivosti. V tem pogledu je Sodišče prve stopnje že presodilo, da nepogodbena odgovornost neke institucije ni podana, če ni nezakonitega ravnanja (sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. novembra 2000 v zadevi Eurocoton in drugi proti Svetu, T-213/97, Recueil, str. II-3727).
- 65 Po mnenju Komisije sklicevanje tožeče stranke na določbe italijanskega civilnega prava ni ustrezno. Člen 188, drugi odstavek, AE napotuje le na splošna pravna načela iz držav članic, ne pa na posebne določbe različnih nacionalnih pravnih redov (zgoraj v točki 50 navedena sodba Grifoni proti ESAE, točka 8). Argumenti, na katere se v podporo nasprotnega sklicuje tožeča stranka, nimajo nobene podpore v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca M. Tesaura k zgoraj v točki 52

navedeni sodbi Grifoni proti ESAE. V vsakem primeru prej navedena sodba Grifoni proti ESAE in sklepni predlogi generalnega pravobranilca M. Tesaura k tej sodbi izrecno izključujejo, da se lahko nastala škoda ugotovi in nadomesti le v skladu z italijansko ureditvijo nepogodbene odgovornosti.

⁶⁶ Ugovarja temu, da je bilo pravilo določeno s členom 2051 italijanskega civilnega zakonika, po katerem je „vsakdo odgovoren za škodo, povzročeno s stvarmi, za katere odgovarja, razen če dokaže, da je šlo za naključje“, sprejeto v predpisih in sodni praksi Skupnosti. Nasprotno, ta določba, s katero se dopušča odgovornost nekoga, ki ni neposreden povzročitelj škode, ni v skladu s pogoji, ki jih trenutno zahteva sodna praksa za nastanek nepogodbene odgovornosti institucij.

⁶⁷ V vsakem primeru pogoji, ki so določeni v členu 2051 italijanskega civilnega zakonika, v tem primeru niso izpolnjeni. Po eni strani nobena institucija Skupnosti ni bila pristojna za nadzor zbiralnika, zato posledično Skupnost ne more biti odgovorna za morebitno škodo, ki jo ta povzroči. Po drugi strani tožeča stranka ni dokazala vzročne zveze med stvarjo, ki naj bi bila pod nadzorom, in škodo. V bistvu ni izkazano, da je poplavo poslopja tožeče stranke zares povzročilo razlitje omenjenega dela zbiralnika, ki se nahaja na zemljišču Središča.

Presoja Sodišča prve stopnje

⁶⁸ Najprej je treba preveriti, ali je v skladu s sodno prakso, omenjeno v zgoraj navedeni točki 42, očitano ravnanje, in sicer opustitev del in/ali vzdrževanja na tretjem delu zbiralnika, treba pripisati instituciji ali organu Skupnosti.

- 69 Glede tega je treba poudariti, prvič, da v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka (glej zgoraj navedeno točko 47), nikjer iz sporazuma SRS ne izhaja, da je Skupnost odgovorna za tretji del zbiralnika.
- 70 Kot prvo, trditev, da je Skupnost odgovorna za tretji del zbiralnika, ker iz sporazuma SRS izhaja, da noben tretji nima dostopa do njega, ni utemeljena.
- 71 Seveda, kot to trdi tožeča stranka, v skladu s členom 1 priloge F k sporazumu SRS, sta Središče in zemljišče, na katerem je to postavljeno, nedotakljivi, ne sme se ju preiskovati, zaseči, zapleniti ali razlastiti ter uživata imuniteto proti vsem upravnim in sodnim prisilnim ukrepom. Kljub temu iz člena 3 iste priloge izhaja, da mora Komisija kljub imuniteti kvalificiranim zastopnikom za javne storitve, ki jih potrdi, dovoliti da nadzorujejo, popravljajo in vzdržujejo objekte, ki so povezani s storitvami, v notranjosti Središča.
- 72 Med strankama ni sporno, da je storitev zbiranja odpadnih voda, ki je nudena Središču prek zadevnega zbiralnika, javna storitev v smislu člena 3 priloge F k sporazumu SRS. Glede tega je treba poudariti, da je na pisno vprašanje Sodišča prve stopnje Komisija pisno potrdila, ne da bi ji v tej točki tožeča stranka oporekala, da je bilo občini Ispra naloženo nudenje javne storitve zbiranja odpadnih voda v Središču. Zato je za potrebe tega postopka treba upoštevati, da so nadzorovanje, popravljanje in vzdrževanje tretjega dela zbiralnika naloge občinske uprave Ispre, katere kvalificirani predstavniki, ki jih odobri Komisija, imajo dostop do tretjega dela zbiralnika.

- 73 Nato je treba poudariti, da nobena druga določba sporazuma SRS ne more biti podlaga za to, da se očitano ravnanje pripiše Skupnosti. Seveda je v členu 1 sporazuma SRS, na kateri se tožeča stranka sploh ni sklicevala, določeno, kratko povedano, da italijanska vlada da na razpolago Skupnosti Središče in zemljišče, na katerem je zgrajen, za plačilo letne najemnine. Vendar pa to dajanje na razpolago, ki je določeno v tem členu, ne pomeni prenosa odgovornosti na tretjem delu zbiralnika na Skupnost. V bistvu je ta člen treba brati v povezavi z drugimi določbami sporazuma SRS, zlasti s členom 3 priloge F k temu sporazumu, iz katerega sledi, kot je bilo poudarjeno v zgoraj navedeni točki 72, da so nadzor, popravila in vzdrževanje tretjega dela zbiralnika naloga tistega, ki je zadolžen za nudenje javnih storitev zbiranja odpadnih voda. Pod temi pogoji členu 1 sporazuma SRS ni mogoče razlagati tako, da prenaša odgovornost na tretjem delu zbiralnika na Skupnost.
- 74 Sporazum SRS torej ne more biti podlaga za to, da se očitano ravnanje pripiše Središču ali katerikoli drugi instituciji ali organu Skupnosti.
- 75 Drugič je treba poudariti, da nasprotno s tem, kar na kratko trdi tožeča stranka (glej zgoraj navedeno točko 47), odgovornost za očitano ravnanje ne more izhajati iz dejstva, da je tretji del zbiralnika dan v izključno uporabo Središču. V bistvu je treba ugotoviti, kot je bilo navedeno v točkah 12 in 14 te sodbe, da zbiralnik kot celota, vključno s tretjim delom, zbira odpadne vode, ki izvirajo z območja občine Ispra, in tiste, ki izvirajo z zemljišča, na katerem je postavljeno Središče. Drugače pa je iz ugotovitev, navedenih v točki 72 te sodbe, razvidno, da so dela na tretjem delu zbiralnika naloga občinske uprave v Ispri. Ker tretji del zbiralnika ni bil dan v izključno uporabo Središču, zatrjevana izključnost uporabe ne more biti podlaga za to, da se očitano ravnanje pripiše Skupnosti.
- 76 Tretjič, treba je preizkusiti, ali je, kot to v bistvu zatrjuje tožeča stranka, tako imenovano opustitev vzdrževanja in/ali del na tretjem delu zbiralnika mogoče pripisati Skupnosti zaradi splošno znanega ravnanja uradnikov in tehnikov Središča.

- 77 Glede tega je treba poudariti, da ni sporno, da je Središče v letu 1990 nadomestilo nepokrite cevi s cevjo, s premerom 100 cm, na prvem segmentu tretjega dela zbiralnika.
- 78 Seveda Komisija trdi, da je Središče opravilo dela na zahtevo Ferrovie dello Stato ali občinske uprave v Ispri. Sodišče prve stopnje je povabilo Komisijo, naj predloži vse dokumente, ki bi dokazovali obstoj zatrjevanih zahtev, vendar pa Komisija dokazov o obstoju teh zahtev ni predložila. Pri teh pogojih je treba za potrebe tega postopka šteti, da je Središče z deli na prvem segmentu tretjega dela zbiralnika pričelo na svojo pobudo.
- 79 Sicer pa je na obravnavi izvedenec Komisije navedel, da so službe Središča redno nadzorovale in vzdrževale tretji del zbiralnika.
- 80 Do teh posegov tehničnih služb Središča je prišlo na spontano pobudo in ne gre za obveznost institucij ali organov Skupnosti na podlagi sporazuma SRS. V bistvu, kot je bilo navedeno v točki 72 te sodbe, so nadzor, popravila in vzdrževanje tretjega dela zbiralnika na podlagi sporazuma SRS naloge subjekta, ki mu je naloženo izvajanje storitev zbiranja odpadnih voda v Središču. Ugotoviti je torej treba, da je s temi posredovanji Središče opravljalo tuj posel.
- 81 Vendar pa dejstvo, da so tehnične službe Središča opravljale tuje posle, s tem da so spontano posredovale ob določenih priložnostih na tretjem delu zbiralnika, nikakor ne pomeni, da je vsako opustitev del ali vzdrževanja na tem delu zbiralnika od takrat naprej mogoče pripisati Središču in posledično Skupnosti.

- 82 Tako vmešavanje ima le ta učinek, da Središču nalaga, da dobro izvede poslovodske akte, ki si jih je zadalo za nalogo. Tako se vodenje poslov, ki si ga je naložilo Središče z namestitvijo zaprte cevi na prvem segmentu tretjega dela zbiralnika leta 1990, ne nanaša tudi na izvrševanje del, potrebnih za zagotovitev v letu 2002 zadostnega pretoka vode v tretjem delu zbiralnika, to še toliko manj, ker, kot je to poudarila Komisija na obravnavi, tožeča stranka pa temu ni ugovarjala, Skupnost nima nobenega nadzora nad količino odpadnih voda, ki se izlivajo v ta tretji del.
- 83 Sicer pa vodenje poslov, ki si ga je naložilo Središče, s tem da je spontano nadzorovalo in redno vzdrževalo tretji del, pokriva le dejansko izvršene naloge in se ne more raztezati na zatrjevano opustitev nadzora ali vzdrževanja, kar ostaja odgovornost tistega, ki je zadolžen za nudenje storitev zbiranja odpadnih voda za Središče.
- 84 Poleg tega v tem primeru ni niti izkazano niti zatrjevano, da očitano ravnanje, in sicer opustitev del in/ali vzdrževanja na tretjem delu zbiralnika, pomeni neustrezno izvršitev vodenja poslov, ki si ga je naložilo Središče.
- 85 Tudi če štejemo, da tožeča stranka, s tem ko zatrjuje premajhno hidravlično zmogljivost tretjega dela zbiralnika, implicitno trdi, da dela, ki jih je izvršilo Središče leta 1990, pomenijo neustrezno vodenje tujih poslov, je vseeno treba ugotoviti, da namestitve zaprte cevi, s premerom 100 cm, na prvem segmentu tretjega dela zbiralnika, ni mogoče šteti za neustrezno vodenje poslov, ki si ga je naložilo Središče.
- 86 V bistvu je treba ugotoviti, da je premer cevi, ki jo je postavilo Središče na prvem segmentu tretjega dela zbiralnika, natančno enak premeru prej obstoječe zaprte cevi,

položene na drugem segmentu tretjega dela zbiralnika. Dela, ki jih je izvršilo Središče leta 1990, torej niso vplivala na hidravlično zmogljivost tretjega dela zbiralnika. V navedenih okoliščinah zatrjevane premajhne hidravlične zmogljivosti tretjega dela zbiralnika v nobenem primeru ni mogoče pripisati Središču.

- 87 Iz prej navedenega izhaja, da spontana posredovanja tehničnih služb Središča ne morejo povzročiti, da bi se očitano ravnanje pripisalo Skupnosti.
- 88 Četrto, treba je preizkusiti, ali je očitano ravnanje mogoče prisati Skupnosti zaradi izjave odgovorne osebe pri UTC Ispra, v kateri ta zatrjuje, da občinska uprava, katere del je, ni odgovorna za tretji del zbiralnika.
- 89 Glede tega, neodvisno od vprašanja, ali je oseba, odgovorna za to občinsko službo pristojna za dajanje izjav o vprašanih odgovornosti uprave, katere del je, je treba poudariti, da njena izjava izključuje odgovornost občinske uprave na tretjem delu zbiralnika le, ker se ta del nahaja na zemljišču, ki je v lasti Skupnosti. Iz člena 1 sporazuma SRS izhaja, da Skupnost ni lastnica zadevnih zemljišč. V bistvu je v tej določbi določeno predvsem, da je italijanska vlada dala Skupnosti na razpolago Središče in pripadajoče zemljišče za plačilo letne najemnine. Sicer pa tožeča stranka niti ne dokazuje niti ne trdi, da je izjava odgovornega pri UTC Ispra spremenila sporazum SRS. V teh okoliščinah je treba šteti, da ta izjava ne dokazuje, da je očitano ravnanje treba pripisati instituciji ali organu Skupnosti.

90 Petič, treba je tudi preučiti, ali se lahko očitano ravnanje pripiše Skupnosti zaradi določb, za katere tožeča stranka trdi, da so bile kršene.

91 Glede tega je treba najprej poudariti, da je v členu 9(3) Sklepa Komisije 96/282, katerega kršitev se zatrjuje, navedeno le, da generalni direktor Središča sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi varnost objektov, za katere odgovarja. Ta določba sama po sebi torej ne more biti podlaga za zatrjevano opustitev del in/ali vzdrževanja na tretjem delu zbiralnika, če se ne dokaže, da za zadevni del objekta odgovarja generalni direktor Središča. Tožeča stranka ni predložila nobenega elementa, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da je tretji del zbiralnika objekt, za kateri je odgovoren direktor Središča. Nasprotno, kot je bilo poudarjeno v zgoraj navedeni točki 72, iz člena 3 priloge F k sporazumu SRS izhaja, da je občina Ispra zadolžena za nudenje storitev zbiranja odpadnih voda iz Središča, tako da tretjega dela zbiralnika ni mogoče šteti za objekt, za kateri je odgovorno Središče. V teh okoliščinah se s členom 9(3) Sklepa Komisije 96/282 ne dopušča, da bi se na njegovi podlagi očitano ravnanje pripisalo Skupnosti.

92 Tožeča stranka nato zatrjuje kršitev sporazuma SRS, v katerem je po njenem mnenju določeno, da mora Središče ohranjati in varovati javno varnost. Kot to pravilno navaja Komisija, je člen 16(1) priloge F k sporazumu SRS edina določba tega sporazuma, ki se nanaša na varnost in varovanje javnega zdravja. Glede varstva in varovanja javnega zdravja je ta določba upoštevena le pri preprečevanju požarov in nevarnosti, ki izvirajo iz ionizirajočih sevanj. V tem primeru tožeča stranka ne navaja nobenega argumenta, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da se očitano ravnanje nanaša na preprečevanje požarov ali nevarnosti, ki izvirajo iz ionizirajočih sevanj. V teh okoliščinah je treba skleniti, da očitane ravnanja ni mogoče pripisati Skupnosti na podlagi obveznosti Središča, da skrbi za varstvo in varovanje javnega zdravja, kot je to določeno v členu 16(1) priloge F k sporazumu SRS.

- 93 Na koncu tožeča stranka zatrjuje, da se z očitanim ravnanje vzpostavlja nepogodbena odgovornost Skupnosti na podlagi določb členov 2043 in 2051 italijanskega civilnega zakonika.
- 94 Glede člena 2043 italijanskega civilnega zakonika, tudi če se strinjamo s tožečo stranko, da ta določba uzakonja načelo *neminem laedere* in da je to načelo skupno pravom držav članic in bi ga bilo treba v tem primeru uporabiti zaradi kršitve splošnega načela pazljivosti in skrbnosti s strani Komisije in/ali Središča, je treba vendarle ugotoviti, da tožeča stranka ne zatrjuje nobenega razloga, zaradi katerega bi bila Komisija in/ali Središče zavezana paziti in skrbeti za tretji del zbiralnika. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da na podlagi te določbe očitane ravnanja ni mogoče pripisati Skupnosti.
- 95 Glede člena 2051 italijanskega civilnega zakonika je treba ugotoviti, tudi če se strinjamo, da ta določba italijanskega prava predstavlja splošno načelo, ki je skupno pravom držav članic, da tožeča stranka ni dokazala, da je nadzor nad tretjim delom zbiralnika naloga institucije ali organa Skupnosti. Dejansko, v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, nadzor nad zbiralnikom s strani institucije ali organa Skupnosti ni posledica lastništva zemljišča, na katerem je postavljeno Središče, ker, kot je bilo to nakazano v zgoraj navedeni točki 89, nobena institucija ali organ Skupnosti ni lastnik tega zemljišča. Zato iz tega, čeprav je res, da je tretji del zbiralnika pritiklina zemljišča, na katerem se nahaja, nikakor ne sledi, da je v lasti Skupnosti. Ta argument je torej treba zavrniti.
- 96 Prav tako je treba zavrniti argument, po katerem je nadzorstvo tretjega dela zbiralnika naloga Komisije ali Središča, ker v skladu s členom 1 priloge F k sporazumu SRS tretje osebe do njega nimajo dostopa. Dejansko, kot je bilo poudarjeno zgoraj v točki 71, je Komisija na podlagi člena 3 priloge F k sporazumu SRS zavezana k dvigu imunitete, določene v členu 1 k prilogi F k sporazumu SRS, da lahko dovoli službam, ki opravljajo javne storitve, da nadzorujejo, popravljajo in

vzdržujejo pripadajoče objekte v okviru Središča. V teh okoliščinah se ni mogoče uspešno sklicevati na zatrjevano imuniteto zemljišča, na katerem je postavljeno Središče, da bi se dokazalo, da Komisija in/ali Središče nadzorujeta tretji del zbiralnika.

- 97 Za nadzor nad tretjim delom zbiralnika Komisija in/ali Središče tudi nista odgovorna, ker naj bi ta del bil v izključni uporabi Središča. Dejansko, poleg ugotovitve v prejšnji točki, kot je bilo poudarjeno v zgoraj navedeni točki 75, da zbiralnik, vključno s tretjim delom, zbira odpadne vode z območja občin Ispra in s Središča, za tretji del ne moremo šteti, da ga uporablja izključno Komisija in/ali Središče.
- 98 Iz vsega navedenega izhaja, da se zatrjevana opustitev vzdrževanja in/ali dela na tretjem delu zbiralnika ne more pripisati instituciji ali organu Skupnosti. V teh okoliščinah in v delu, v katerem je dopustna, je tožbo treba zavrniti kot neutemeljeno, pri čemer pa ni treba preverjati, ali so drugi pogoji za nepogodbeno odgovornost Skupnosti v tem primeru podani.

Predlog za pripravljalne ukrepe

- 99 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj opravi pripravljalne ukrepe, da bi dokazala trditve, ki jih postavlja. Natančneje, trdi, da je treba pridobiti informacije pri direktorju in zastopnikih Središča ter pri italijanskih oblasteh, ki so posredovale na kraju poplave. Navaja, da je treba dopustiti dokaz s pričevanjem in si v tem pogledu pridržuje pravico, da naknadno navede imena prič, ki naj se jih zasliši. Na koncu uveljavlja, da je treba, da bi se dokazalo zatrjevana dejstva, vključno z nastalo in bodočo škodo, opraviti ogled kraja in/ali pridobiti izvedensko mnenje.

- 100 V tem pogledu je treba poudariti, da tožeča stranka ne navaja niti natančnih dejstev, ki naj bi bila s temi ukrepi ugotovljena, niti kako naj bi se s pomočjo teh ukrepov lahko dokazalo, da sta institucija ali organ Skupnosti odgovorna za očitano ravnanje. V teh okoliščinah je treba predloge za pripravljalne ukrepe zavrni.

Stroški

- 101 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.
- 102 Ker tožeča stranka ni uspela s predlogi, se ji naloži poleg njenih stroškov še stroške, ki jih je priglasila Komisija, v skladu s predlogi le-te.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne kot nedopustna v delu, ki se nanaša na predlog za povračilo nastale nedoločene premoženjske škode in nastale ali bodoče nedoločene nepremoženjske škode.**

- 2. V preostalem se tožba zavrne kot neutemeljena.**

- 3. Predlogi za pripravljalne ukrepe se zavrnejo.**

- 4. Tožeča stranka poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki jih je priglasila Komisija.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 30. novembra 2005.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

J. Pirrung